

Sygn. akt I CSK 95/18

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa B.W.

przeciwko „P.” S.A. w L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 8 września 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /16,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powódki na rzecz pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy [...] w W. zasądził od pozwanej „P.” spółki akcyjnej z siedzibą w L. na rzecz powódki B.W. kwotę 193 933,44 złotych z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania, uwzględniając powództwo o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości, zajętej pod napowietrzną linię elektroenergetyczną 110 kV. W wyniku rozpoznania apelacji pozwanego, wyrokiem z dnia 8 września 2017 r. Sąd Apelacyjny w W. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i oddalił powództwo wraz z odsetkami oraz obciążył powódkę kosztami postępowania apelacyjnego. Rozstrzygnięcie takie zapadło na skutek przyjęcia przez Sąd Apelacyjny stanowiska wyrażonego w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2014 r., III CZP 87/13 (podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2014 r., sygn. akt IV CSK 724/13 oraz w uchwale z dnia 20 stycznia 2010 r., III CZP 116/09, OSNC-ZD 2010, nr 3, poz. 92) i w związku z tym uznania, że pozwana Spółka (a wcześniej jej poprzednicy prawni) dysponuje decyzją administracyjną wydaną na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz.U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.), która nadal skutecznie określa uprawnienia Spółki do korzystania z nieruchomości powódki. W tej sytuacji bezskuteczne jest żądanie dodatkowego wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym orzeczeniem przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1, art. 328 § 2, art. 227, art. 278 k.p.c. oraz prawa materialnego w postaci niezastosowania art. 225 w związku z art. 224 § 2 oraz art. 5 k.c., a także art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji RP. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania kasacyjnego. Pozwana wniosła o odrzucenie skargi kasacyjnej, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka powołała się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, tzn. czy sąd powszechny jest związany skutkami decyzji administracyjnej, której rażąca wada nie może być usunięta w trybie nadzoru w postępowaniu administracyjnym z przyczyn od strony niezależnych i niezawinionych. Ponadto, zdaniem skarżącej skarga jest oczywiście uzasadniona.

W obszernej skardze kasacyjnej dopiero końcowe kilka stron dotyczy jej istoty, w tym uzasadnienia potrzeby zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy w podniesionej kwestii. Jednakże przeprowadzony wywód jest jurystycznie bardzo skromny i nieprzekonujący, zwłaszcza że w orzecznictwie już od dawna jest wypracowany odpowiedni pogląd na temat związania sądu decyzją administracyjną. Z ostatniego okresu są to: uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2007 r., III CZP 46/07 (OSNC 2008, nr 3, poz. 30) oraz z dnia 8 kwietnia 2014 r. III CZP 87/13 (OSNC 2014, nr 7-8, poz. 68), uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., III CZP 116/09 (OSNC-ZD 2010, nr C, poz. 92), wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2014 r., IV CSK 724/13 (nie publ.), postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017 r., V CSK 296/16 (nie publ.), z dnia 15 lutego 2017 r., II CSK 205/16 (OSNC 2017, nr 10, poz. 115) i z dnia 10 maja 2017 r., I CSK 499/16 (nie publ.). Jeżeli powódka chciała doprowadzić do zmiany utrwalonego stanowiska Sądu Najwyższego, choćby ze względu na odmienny stan faktyczny sprawy lub szczególne okoliczności, to powinna tego dowieść w profesjonalnym wywodzie prawnym, z powołaniem się na ewentualne odmienne orzecznictwo oraz poglądy doktryny. Skoro tego zabrakło, to uzasadnienie wniosku jest w tym zakresie nieprzekonujące, a zatem przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie zostały wykazane.

Podobnie należy ocenić powołanie się na oczywistą zasadność skargi na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wniosek w tym zakresie również wymaga rzetelnego uzasadnienia. Samo wskazanie, że pozwana czuje się pokrzywdzona

orzeczeniem drugiej instancji nie może wystarczyć do przyjęcia skargi w nadzwyczajnym postępowaniu, jakim jest skarga kasacyjna od prawomocnego orzeczenia sądowego. Postępowanie to nie uruchamia trzeciej instancji sądowej, dotyczy tylko zarzutów wyraźnego naruszenia prawa zaskarżonym orzeczeniem. W wyniku rozstrzygnięcia sporu sądowego naturalne jest, że jedna ze stron czuje się pokrzywdzona, bo liczyła na orzeczenie korzystne dla siebie, a tak się nie stało.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, uznając szczególne okoliczności sprawy i z tego względu nie obciążać powódki na rzecz strony pozwanej kosztami postępowania kasacyjnego (art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).

at